

2den Valgkreds (E. Sørensen) udtale, at det er mig vel bekendt, at det haster med Ordningen af de jydskes Telefonselskabers Anliggende, for saa vidt disse Selskaber skulde kunne nyde godt af de gunstigste Bestemmelser i den bestaaende Telefonlov. Inden April skal der altsaa være tilvejebragt Koncessioner, hvis dette skal indtræde, og jeg for mit Vedkommende skal, saa vidt det bliver mig muligt, bringe Koncessionerne i Stand og har allerede gjort de til dette Formaaels Opnaaelse nødvendige Skridt. Jeg haaber, at det ved Assistance fra de paagældende jydskes Telefonselskaber skal lykkes, men skulde det ikke lykkes, maa jeg jo rette mig efter den bestaaende Lovgivning, hvorved der indtræder en Stilling for de paagældende Selskaber, som er meget mindre gunstig med Hensyn til Koncessionernes Varighed og Fornyelsesbetingelser end de, som gælde for dem, der have faaet Koncession inden 1ste April 1900.

Det samme ærede Medlem kom ind paa en meget omfangsrig Imødegaaelse af min Fremstilling i Gaar af Forholdene med Hensyn til Ansættelsesmaaden af den ny Skibsinspektør. Jeg vil for en stor Del af de fremførte Udtalelsers Vedkommende lade mine Udtalelser staa over for det ærede Medlems Udtalelser, saa kan jo enhver veje Vægten og tage Parti, som han synes. Væsentlig begrundes den Kritik, det ærede Medlem fremkom med, efter min Mening paa en fejlagtig Forudsætning fra det ærede Medlems Side. Han mener, at man bliver Skibsinspektør fra at være Skibsfører om Bord paa Statens Færger paa samme Maade, som man bliver Kommandør i Marinen, naar man har været Kaptajn, og Kaptajn, efter at man har været Løjtnant. Det er det Fejlsyn, som det ærede Medlem efter min Mening har i denne Sag, idet der ikke er noget Avancementsforhold mellem Stillingen som Skibsfører paa en Statsbanefærg og som Skibsinspektør. Det er to kvalitativt ganske forskellige Stillinger, og den Omstændighed, at man for en lang Aarrække tilbage har ansat en Skibsfører som Skibsinspektør har for mig ikke nogen Betydning i den Henseende. Jeg kender ikke de nærmere Omstændigheder, der den Gang gjorde sig gældende, for mig er det givet, at ingen af vore dygtige Skibsførere om Bord paa Færgerne vilde være i Stand til paa tilfredsstillende Maade at udføre Skibsinspektørens Gerning, ikke blot paa Grund af deres Alder — og der maa jeg vedblivende fastholde, at en Mand paa

mellem 50—60 Aar ikke egner sig til denne Stilling — men ogsaa paa Grund af deres Uddannelse, der jo fremgaar af et rent praktisk Sømandsliv. De ere ikke i Besiddelse af den fornødne teoretiske Uddannelse og have heller ikke Evne til at udføre Kontorforretninger. At jeg lader Etaten forsvinde til Fordel for Marinens Officerer er en Bebrøjdelse, som jeg ikke havde tænkt skulde blive rettet imod mig, eftersom jeg netop har været Genstand for Bebrøjdelse for at have ladet Marinen forsvinde til Fordel for Etatens Embedsmænd. Dette Forhold mellem Marinen og Indenrigsministeriet er i det hele taget ret kedeligt, eftersom der er en Tradition for at lade Søofficerer føre Statens Postskibe mellem Kiel og Korsør, paa samme Tid som der er et berettiget Ønske hos Jærnbanevæsenets Søfartsafdelings Skibsførere om at komme i Betragtning ved disse Stillingers Besættelse. Det er nemlig noget, som Statens Skibsførere kunne have Krav paa, fordi de ere i Stand til at udføre dette, men der er mangeaarig Hævd paa, at Søofficererne føre disse Postskibe, og i den Henseende er det netop jeg har ønsket, der skulde indtræde nogen Ændring, hvad jeg saa ret ofte har maattet høre Bebrøjdelse for fra Marinens Side. Paa den anden Side er jeg aldeles sikker paa, at det ikke var nogen Til sidesættelse af nogen inden for Jærnbaneetaten, da Kaptajn Hammer blev udnævnt til Søfartschef, eftersom det er givet, at der ikke inden for Jærnbaneetaten fandtes nogen Mand, som man vilde kunne indstille til denne Plads. Det var altsaa ikke saaledes, at jeg lod nogen af Etaten forsvinde til Fordel for Marinen ved at indstille Kaptajn Hammer til at være Søfartschef, og den Gang Løjtnant Tegner blev indstillet til Generaldirektøren til Pladsen som Skibsinspektør var han ikke længere i Marinens Tjeneste, han var definitivt traadt ud og tilhørte kun Statsbanerne. Den Bebrøjdelse, det ærede Medlem rettede til mig i saa Henseende, passer altsaa heller ikke.

Man kan jo godt sige, at en Mand er rask og rørig, naar han er 56 Aar gammel, og man kan ogsaa sige, at naar man har kunnet udnævne en Mand i denne Alder tidligere, kan man ogsaa gøre det nu, men man kan ogsaa paastaa det modsatte, at naar en Post gør Krav paa, at den paagældende til en hvilken som helst Tid skal være disponibel og skal bevæge sig, om jeg saa maa sige, Landet over Aaret igennem, er det bedre, naar det er en yngre Mand. Fordi man for 14 Aar siden